

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **V.Z.**
zastoupen JUDr. Martinem Grobelným, advokátem
sídlem Sokolská třída 936/21, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2022, č. j. MSK 125113/2022,
sp. zn. DSH/23730/2022/Sru, o dopravních přestupcích,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 16. 11. 2022, č. j. MSK 125113/2022, sp. zn. DSH/23730/2022/Sru, a rozhodnutí Městského úřadu Orlová ze dne 7. 9. 2022, č. j. OD/PŘ/1957/2022/KAO, **se ruší** a věc se žalovanému **vrací** k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč k rukám JUDr. Martina Grobelného, advokáta, a to do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Orlová (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 7. 9. 2022, č. j. OD/PŘ/1957/2022/KAO, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupků spáchaných na úseku provozu na pozemních komunikacích.
2. Konkrétně se jednalo o přestupky spočívající v nerespektování dopravního značení B1 – Zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech s dodatkovou tabulkou a nepředložení zelené karty o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla při prováděné policejní kontrole. Za spáchání uvedených přestupků byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení.

II. Relevantní skutková zjištění vycházející z obsahu správních spisů

3. Dne 10. 6. 2022 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno oznámení přestupku ze dne 8. 6. 2022 Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, územního odboru Karviná, obvodního oddělení Orlová, jímž se sděluje podezření žalobce ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a přestupku podle § 16 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti“), neboť dne 5. 6. 2022 v době kolem 10:20 hodin do 10:40 hodin, v Orlové-Městě, na ulici Františka Palackého, poblíž domu čp. 791, řídil osobní motorové vozidlo Toyota Corolla, RZ X, přičemž nerespektoval dopravní značení B 1 – Zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech s dodatkovou tabulkou „Mimo vozidel autoškoly“ a při silniční kontrole nepředložil doklad o zákonném pojištění vozidla.
4. Orgán policie k výše uvedenému oznámení přiložil formulář „oznámení přestupku“ ze dne 5. 6. 2022 sepsaný na místě samém, z něhož vyplývají obdobné informace jako z oznámení přestupku. K přestupkům se žalobce na formuláři vyjádřil; s přestupky nesouhlasil a oznámení podepsal. Dané oznámení zpracoval a podepsal pprap. K.
5. Ve spise dále figuruje CD s videozáznamem z osobní kamery č. 8 zasahujícího policisty a fotografie předmětného dopravního značení.
6. V úředním záznamu ze dne 5. 6. 2022 se mj. uvádí, že si policejní hlídka při jízdě po ulici Klášterní ve směru na ulici Petra Cingra všimla dvou parkujících vozidel, ve kterých byli pouze řidiči, a to na příjezdové cestě k objektu Tenisové jednoty na ulici Fr. Palackého. Pprap. K. vyzval dle § 63 zákona č. 273/2008 Sb. k předložení dokladů potřebných k provozu a řízení motorových vozidel.
7. Z karty vozidla X bylo zjištěno, že žalobce je jeho provozovatelem; vlastníkem vozidla je Toyota Financial Services Czech s.r.o.
8. K odporu žalobce ze dne 29. 7. 2022 byl zrušen příkaz správního orgánu prvního stupně ze dne 15. 7. 2022, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupků na úseku zákona o silničním provozu a zákona o pojištění odpovědnosti, jak specifikovány výše.

9. Ve vyjádření ze dne 4. 8. 2022 žalobce sděluje, že se vytýkaných přestupků nedopustil. Zdůrazňuje, že když zaparkoval vozidlo na daném místě, jednal v souladu s pokyny majitele autoškoly; při kontrole ze strany policie již jeho vozidlo nebylo tzv. v provozu. Žalobce navrhuje, nechť si správní orgán vyžádá vyjádření autoškoly týkající se zaparkování vozidla.
10. U ústního jednání před správním orgánem prvního stupně dne 24. 8. 2022 zmocněnkyně žalobce odkázala na písemné vyjádření ze dne 4. 8. 2022.
11. Rozhodnutím ze dne 7. 9. 2022 správní orgán prvního stupně žalobce jako řidiče vozidla uznal vinným přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a přestupkem podle § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti.
12. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

III. Obsah žaloby

13. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a napadá je v celém jeho rozsahu.
14. Domnívá se, že správní orgán prvního stupně pochybil, pokud jím navrhované důkazy (vyjádření Autoškoly K. a výslech J. K.) v řízení neprovedl; vyjádření autoškoly považoval správní orgán za irelevantní a k výslechu J. K. se nevyjádřil vůbec, tento důkazní návrh tak zcela opomenul, přičemž přesvědčivě neodůvodnil, proč důkaznímu návrhu nevyhoví.
15. Dále žalobce namítá nezákonnost výzvy k předložení dokladu o zákonném pojištění vozidla (zelené karty). Žalobce svým jednáním nenaplnil objektivní stránku vytýkaného přestupkového jednání, neboť nebyl povinen mít zelenou kartu u sebe a na výzvu ji předložit v situaci, kdy v daném místě a čase neprovozoval vozidlo. Žalobce v této souvislosti poukazuje na výklad pojmu „provoz“ dle komentářové literatury i judikatury.
16. Z úředního záznamu Policie ČR z 5. 6. 2022 je zřejmé, že policista pprap. K. žalobce vyzval k předložení dokladů potřebných k provozu a řízení motorových vozidel dle § 63 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o PČR“). Touto výzvou je ovšem policista oprávněn vyzvat osobu toliko k prokázání totožnosti. Výzvě dle § 63 zákona o PČR tak žalobce zcela vyhověl. Zelenou kartu však žalobce nebyl povinen předložit na základě výzvy dle § 63 zákona o PČR, jelikož touto výzvou byl vyzván k prokázání totožnosti a zelená karta k prokázání totožnosti neslouží.
17. Správní orgány dospěly nesprávně k závěrům, že byl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností a současně se řádně nevypořádaly s námitkami žalobce vznesenými v průběhu řízení.
18. Navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

IV. Vyjádření žalovaného

19. Ve vyjádření k podané žalobě ze dne 24. 1. 2023 žalovaný popírá oprávněnost žalobních bodů a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
20. Navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud shledal žalobu přípustnou, podanou oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“) a včasnou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).
22. V přezkumném řízení soudním je soud povinen zkoumat, zda vydané rozhodnutí je zákonné a bezvadné. Při přezkumu přitom respektuje vymezené žalobní body (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
23. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.

V. 1. Důkazní návrhy žalobce ve správním řízení

24. Krajský soud připouští, že odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se výslovně nevypořádalo s důkazním návrhem žalobce na výslech majitele autoškoly. Z napadeného rozhodnutí již je ovšem seznatelné, jak žalovaný ve věci rozhodl, jak se vypořádal s odvolacími námitkami žalobce a jakými úvahami se při tom řídil. Vzhledem k tomu, že z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil či upřesnil, přihlédl soud při přezkumu odvolacího rozhodnutí k tomu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek (srovnej již ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, například rozsudek ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Takto shledal, že napadené rozhodnutí důkazní návrh žalobce (výslechem majitele autoškoly) již vypořádává, a nelze tak přisvědčit tvrzení žalobce o opomenutém důkazu.
25. V této souvislosti krajský soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2018 Sb. NSS, podle něhož *„při posuzování nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí je nutno postupovat obezřetně a vyhradit tyto případy jen vážným vadám rozhodnutí. Zrušením rozhodnutí krajského soudu pro nepřezkoumatelnost se totiž oddaluje okamžik, kdy bude základ sporu správními soudy s konečnou platností vyřešen, což neprospívá zájmu účastníků řízení na projednání věci bez zbytečných průtahů ani veřejnému zájmu na hospodárnosti řízení.“* Uvedené závěry lze aplikovat i na předmětné rozhodnutí odvolacího správního orgánu.
26. Žalovaný se na straně 5-6 napadeného rozhodnutí dostačujícím způsobem zabýval důkazními návrhy žalobce. Především doplnil, že návrh svědecké výpovědi majitele autoškoly považuje za bezpředmětný, neboť směřuje k prokázání stejných skutečností jako důkaz vyjádřením autoškoly, který správní orgán prvního stupně hodnotil.
27. Žalovaný rovněž, správně, korigoval tvrzení správního orgánu prvního stupně týkající se (ne)pravdivosti pokynu majitele autoškoly k zaparkování vozidla na předmětném místě.

Bez dalšího totiž nelze usoudit, zda majitel autoškoly žalobci tento pokyn či povolení k zaparkování udělil či nikoliv. Z hlediska souzené věci je ovšem i existence takového pokynu zcela irelevantní.

28. Správní orgány totiž v souzené věci vycházely ze skutečnosti, že v daném místě byla dopravní značka umístěna, a všichni účastníci silničního provozu tak měli povinnost se jí řídit. Umístěná dopravní značka totiž vyvolává právní účinky ve smyslu § 4 písm. c) zákona o silničním provozu (srovnej přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 As 81/2017–33).
29. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 7. 2012, č. j. 1 AOs 1/2012-30, konstatoval následující: *„povaha silničního provozu zpravidla jeho účastníkům neumožňuje vést dispute ohledně významu, platnosti či opodstatněnosti té které dopravní značky; zákon naopak v § 4 písm. c) stanovuje bezpodmínečnou povinnost všech účastníků provozu řídit se těmito značkami. Tato povinnost nepochybně vzniká právě okamžikem, kdy je taková dopravní značka umístěna v terénu: od této chvíle je zřejmý její význam a platnost, a především se stává součástí systému pravidel silničního provozu.“*
30. Žalobce, jakožto držitel řidičského oprávnění, si tedy musel být vědom své povinnosti řídit se dopravními značkami, přičemž jejich platnost a význam nemohou být zpochybněny, případně „přebity“ pokynem fyzické osoby – majitele autoškoly.
31. Krajský soud tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.

V. 2. Nezákonnost výzvy k předložení dokladu o zákonném pojištění vozidla (zelené karty)

32. Podle § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti *„fyzická osoba se jako řidič vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 17 odst. 1 nepředloží zelenou kartu“*.
33. Podle § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti *„při provozu vozidla na pozemní komunikaci je jeho řidič povinen mít u sebe zelenou kartu nebo doklad o hraničním pojištění a na požádání jej předložit příslušníku Policie České republiky.“*
34. Dle § 2 písm. d) zákona o silničním provozu vymezujícího základní pojmy v oblasti o provozu na pozemních komunikacích je *řidič účastníkem provozu na pozemních komunikacích, který řídí motorové vozidlo (...) a daného jednání se dopustí při provozu na pozemní komunikaci.*
35. Z prostého jazykového výkladu citovaných zákonných ustanovení vyplývá, že přestupku se dopustí fyzická osoba jako řidič, která při provozu na pozemních komunikacích nepředloží na požádání zelenou kartu. V případě projednávání tohoto typu přestupku je tedy primárně nutno postavit najisto, zda osoba podezřelá/obviněná z daného přestupku je skutečně řidičem vozidla a že vozidlo je v provozu.
36. Žalobce v této souvislosti přiléhavě odkázal na judikát (Rc 9/1972), jenž, byť staršího data vydání, lze přiměřeně vztáhnout i na projednávanou věc. Podle označeného rozhodnutí je vozidlo v provozu, jestliže se pohybuje; vozidlo je v provozu i tehdy, pokud se nepohybuje,

stojí, ale v chodu je jeho motor; provozem motorového vozidla pak je i příprava k jízdě a bezprostřední úkony po skončení jízdy, stejně jako úkony potřebné k údržbě vozidla.

37. V souzené věci bylo osvětleno, že policisté viděli dvě zaparkovaná vozidla a u nich stojící osoby. Takto zjištěný skutkový stav nelze dle krajského soudu z hlediska předmětu projednávané věci považovat za objasněný natolik, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Z oznámení přestupku se podává, že žalobce nepředložil doklad o zákonném pojištění motorového vozidla. Z úředního záznamu ze dne 5. 6. 2022 vyplývá, že si policejní hlídka při jízdě po ulici Klášterní ve směru na ulici Petra Cingra všimla dvou parkujících vozidel. Na přiloženém kamerovém záznamu jsou pak vidět dvě zaparkovaná vozidla (jedno z nich je Toyota Corolla, RZ X, jehož je žalobce provozovatelem), žalobce a další fyzická osoba, kteří u vozidel postávají. Další dokazování mimo výše uvedeného ve správní řízení neproběhlo (!).
38. V této souvislosti je možno odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36, v němž se kasační soud vyjadřoval k povaze úředního záznamu a oznámení o přestupku. V rozsudku se uvádí následující: „(...) *podle judikatury Nejvyššího správního soudu totiž nelze úřední záznam či oznámení o přestupku použít jako rozhodující důkaz. V rozsudku ze dne 22. ledna 2009, č. j. 1 As 96/2008–115, Nejvyšší správní soud vysvětlil, že i pro správní orgán rozhodující v přestupkovém řízení platí, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Ačkoliv tedy správní orgán může při svém rozhodování vzít informace obsažené v úředním záznamu či oznámení o přestupku do úvahy pro jisté podpůrné dokreslení situace, jako rozhodující důkazy tyto dokumenty nemohou ze své povahy postačovat (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. ledna 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS; ze dne 22. května 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, bod 11; ze dne 24. července 2014, č. j. 10 As 108/2014-25, bod 11; ze dne 26. ledna 2015, č. j. 8 As 109/2014-70, bod 30). Úřední záznam totiž sám o sobě, zvláště za situace důkazní nouze, nemůže obstát (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011–54), neboť se jedná o jednostranný úkon správního orgánu nemající charakter veřejné listiny, která by potvrzovala pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno (nález Ústavního soudu ze dne 11. března 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, N 38/32 SbNU 373)*“.
39. Na tomto místě připomíná krajský soud i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, podle něhož je „i pro správní orgán rozhodující v přestupkovém řízení tedy platí, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Jak správně uvádí krajský soud, dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka (k tomu srov. např. i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007-106, publikované na www.nssoud.cz). Provedení výsledku obou zasahujících policistů se zde tedy nabízel; správní orgány však v tomto ohledu zůstaly nečinné, a tím pochybily. Pokud žalovaný poznamenává, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci, nelze si to vykládat jako možnost správního orgánu spokojit se s minimem podkladů (úřední záznamy a doznání) a upustit od dalšího dokazování jen proto, že tyto podklady nejsou navzájem v rozporu. Správní orgán je naopak povinen shromáždit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba k vyvrácení pochybností a k tomu, aby byly okolnosti spáchání domnělého přestupku postaveny najisto.“

40. Ve světle výše citované a ustálené judikatury se tedy kromě důkazu úředním záznamem a oznámením o přestupku, které byly prvotním vodítkem určujícím směr dokazování, bylo v souzené věci na místě provedení výsledku zasahujících policistů, pročez z provedených důkazů jednoznačně nevyplývalo, zda vůbec a kdy žalobce vozidlo řídil. Jak již bylo výše nastíněno, policisté pozorovali toliko zaparkovaná vozidla, na kamerovém záznamu lze spatřit rovněž již stojící vozidla, přičemž žalobce se nacházel mimo své vozidlo.
41. Z aplikovaných ustanovení přitom bez dalšího nevyplývá povinnost fyzické osoby jako řidiče stojícího u zaparkovaného vozidla, které není v provozu na pozemních komunikacích, mít u sebe zelenou kartu a tuto případně na výzvu předložit. Ve správním řízení nebylo nikterak prokázáno, že by žalobce v době bezprostředně předcházející policejní kontrole vozidlo řídil/provozoval. Na výše uvedeném nemůže ničeho změnit ani to, že žalobce na kamerovém záznamu nepopírá, že na dané místo vjel a že nepředložil zelenou kartu.
42. Krajský soud tedy uzavírá, že v dalším řízení bude na správním orgánu, aby zjistil skutkový stav věci způsobem nevyvolávajícím důvodné pochybnosti. Aniž by soud jakkoliv předjímal další postup správního orgánu, nabízí se k informacím v úředním záznamu, oznámení přestupku a kamerovému záznamu i doplnění dokazování výsledkem zasahujících policistů jako svědků. V případě výsledku svědků je totiž oproti dokazování (toliko) úředním záznamem učiněno zadost požadavkům zásady bezprostřednosti i procesním právům žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73).
43. K tomuto bodu zbývá dodat, že krajský soud nemůže s ohledem na nedostatečně objasněný skutkový stav ani náležitě vypořádat námitku žalobce stran nezákonnosti výzvy policistů k předložení zelené karty, neboť doposud nebylo zjištěno, zda v souzené věci žalobce jako řidič předmětné vozidlo skutečně v daný čas a na daném místě provozoval.
44. Krajský soud poukazuje rovněž na to, že odvolací námitky žalobce stran nezákonnosti výzvy zůstaly žalovaným oslyšeny. Žalovaný námitku žalobce stran obsahu úředního záznamu, podle něhož byl žalobce vyzván dle § 63 zákona o PČR jen k prokázání totožnosti, vypořádal prostým konstatováním o charakteru zelené karty (zelená karta neslouží ke ztotožnění obviněného, ale k ověření, zda řídí vozidlo, které má sjednané zákonné pojištění), což krajský soud považuje za nedostatečné.
45. K uvedenému je možno upozornit na to, že údaje v úředním záznamu („*pprap. K. osoby pozdravil civilním pozdravem a vyzval je dle § 63 zákona č. 273/2008 Sb., k předložení dokladů potřebných k provozu a řízení motorových vozidel*“) vyznívají opravdu poněkud zmatečně za situace, kdy výzva dle § 63 zákona o PČR opravdu neslouží k předložení dokladů potřebných k provozu a řízení motorových vozidel. V následném správním řízení bude na správním orgánu, aby se zabýval i touto namítanou nesrovnalostí a vypořádal ji (a to například již výše zmiňovaným výsledkem zasahujících policistů).

VI. Závěr a náklady řízení

46. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu shledal důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i správního orgánu prvního stupně, v souladu s § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil a věc žalovanému podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení.
47. V řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, jemuž v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný je zavázán k náhradě nákladů řízení žalobci podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), ve výši 6 200 Kč za dva úkony právní služby á 3 100 Kč (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, písemné podání ve věci samé – žaloba) podle § 9 odst. 2 advokátního tarifu; a dále ve výši 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů za dva úkony právní služby á 300 Kč ve smyslu § 13 odst. 4 advokátního tarifu; to vše navýšeno o daň z přidané hodnoty v zákonné výši. K náhradě nákladů řízení patří i uhrazený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celková náhrada nákladů řízení představuje tedy částku 11 228 Kč. Všechny tyto náklady žalobci podle obsahu spisu prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jeho práv. Soud žalovaného k jejich zaplacení zavázal k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 o. s. ř., neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 26. září 2023

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně